

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 15 juli 2010 in zaak nr. 10/5311 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde moet worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien de vreemdeling heeft aangetoond dat zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45.

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.2. De vreemdeling heeft eerder, op 15 juni 2008, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 20 juni 2008 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.

Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van 8 juli 2008 is het hiertegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2008 in zaak nrs. 200805458/1 en 200805458/2 is deze uitspraak bevestigd. Het besluit van 14 januari 2010 is van gelijke strekking als dat van 20 juni 2008, zodat op het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep voormeld beoordelingkader van toepassing is.

2.3. In grief 1 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het overgelegde rapport van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International van 7 maart 2009 (hierna: het MOG-rapport) geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid behelst, nu de vreemdeling hiermee niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de gestelde mishandelingen, die de staatssecretaris in de eerdere procedure ongeloofwaardig heeft bevonden, daadwerkelijk heeft ondergaan. De vreemdeling betoogt hiertoe dat in het MOG-rapport is geconcludeerd dat zijn lichamelijke en psychische klachten consistent zijn, en het litteken op zijn linkerscheenbeen zeer consistent is, met de gestelde mishandelingen, welke conclusie in het advies van het Bureau Medische Advisering van 12 augustus 2009 niet is weersproken. Volgens de vreemdeling heeft de rechtbank niet onderkend dat zij niet beschikt over de medische deskundigheid om in weerwil hiervan te overwegen dat de vreemdeling de gestelde mishandelingen niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien heeft de rechtbank volgens de vreemdeling niet onderkend dat uit de uitspraak van 9 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), R.C. tegen Zweden, nr. 41827/07, JV 2010/147, volgt dat indien door de vreemdeling medisch bewijs wordt overgelegd dat littekens en verwondingen zijn veroorzaakt door mishandeling of marteling, het aan de minister is om elke twijfel rond de oorzaak van de littekens weg te nemen.

2.3.1. Het MOG-rapport is op verzoek van de vreemdeling opgesteld met als doel het verschaffen van een deskundigenoordeel over de mate waarin de medische bevindingen verband houden met de gestelde martelingen/mishandelingen of andere traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. De vreemdeling heeft geen in rechte te honoreren verklaring gegeven waarom hij dit rapport niet al heeft kunnen laten opstellen en overleggen in de procedure die tot het in rechte onaantastbaar worden van het besluit van 20 juni 2008 heeft geleid. Dat de eerdere aanvraag van de vreemdeling in een aanmeldcentrum-procedure is afgedaan, is hiertoe onvoldoende. De vreemdeling heeft in die procedure immers niet te kennen gegeven dat hij heeft verzocht het rapport te laten opstellen, noch het voornemen hiertoe geuit. Gelet hierop kan het door de vreemdeling overgelegde MOG-rapport niet worden aangemerkt als feitelijk novum.

Bovendien heeft de rechtbank terecht overwogen dat de vreemdeling met het MOG-rapport de door hem gestelde mishandelingen niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat op voorhand is uitgesloten dat dit aan het eerdere besluit kan afdoen. De conclusie van het MOG-rapport sluit immers geenszins uit dat de klachten van de vreemdeling een andere oorzaak kunnen hebben dan de door de vreemdeling gestelde mishandelingen. Het rapport behelst ook om deze reden geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid. Anders dan de vreemdeling betoogt, is de rechtbank niet

getreden in een medische beoordeling van de conclusies in het MOG-rapport, doch heeft zij uitsluitend beoordeeld of de vreemdeling met de conclusies in het rapport zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt, waarvoor geen medische deskundigheid is vereist.

Het beroep op de uitspraak van het EHRM van 9 maart 2010 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was het desbetreffende medisch rapport reeds in de bestuurlijke fase van de eerste procedure overgelegd. Uit die uitspraak valt niet af te leiden dat het in 2.1 genoemde toetsingskader niet mag worden gehanteerd indien de vreemdeling een medisch rapport overlegt waarin een mogelijk verband wordt gelegd tussen aanwezige littekens en gestelde mishandelingen. Nu het MOG-rapport geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid behelst, bestond er voor de staatssecretaris in de onderhavige procedure geen aanleiding om, door middel van het inschakelen van een deskundige, nader onderzoek te verrichten naar de oorzaak van de littekens van de vreemdeling.

De grief faalt.

2.4. Hetgeen de vreemdeling overigens in het hogerberoepsschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. D. Roemers en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van
mr. J. Schaaf, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

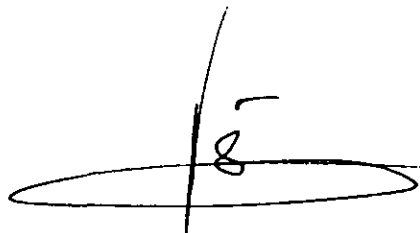
w.g. Schaaf
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 januari 2011

523.

Verzonden: 14 januari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 10/5311

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Armeense nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. V.V. Essenburg, advocaat te Amsterdam,

en:

~~de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,~~
verweerder,

gemachtigde: mr. C. Prins, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

Procesverloop

Bij besluit van 14 januari 2010 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 15 april 2009 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Op 10 februari 2010 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 juni 2010. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig R. Avak, tolk Armeens.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Felten

Op 15 juni 2008 heeft eiser zijn eerste asielaanvraag ingediend, die bij besluit van 20 juni 2008 is afgewezen. Het daartegen ingediende beroep is door deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, bij uitspraak van 8 juli 2008 (AWB 08/22300, 08/22297 en 08/22302) ongegrond verklaard. Het daartegen ingediende hoger beroep is bij uitspraak van 25 juli 2008 (200805458/2V2) van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) ongegrond verklaard.

Op 30 juli 2008 heeft eiser een klacht ingediend bij het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties (VN) te Genève. Op 5 augustus 2008 is een interim measure genomen op grond waarvan eiser niet mag worden uitgezet totdat zijn klacht door het VN-Mensenrechtencomité is behandeld.

Op 20 juli 2009 heeft verweerder het Bureau Medische advisering (BMA) verzocht een advies uit te brengen over eisers uitzetting. Op 27 juli 2009 heeft verweerder het BMA het door eiser overgelegde Rapport Medische Onderzoeksgroep (MOG) van Amnesty International (AI) van 7 maart 2009 toegestuurd en heeft haar gevraagd of zij kanttekeningen heeft bij dat rapport. Op 12 augustus 2009 heeft het BMA gereageerd op het MOG-rapport en op 6 november 2009 heeft het BMA advies uitgebracht met betrekking tot de medische nood situatie bij eisers uitzetting.

Overwegingen

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser - zo heeft hij ter zitting toegelicht - primair afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Subsidiair heeft verweerder de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een grond voor verlening vormen.

2. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) te vermelden. Ingevolge het tweede lid van artikel 4:6 van de Awb kan het bestuursorgaan wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

3. De rechtbank stelt vast dat onderhavige aanvraag een herhaalde asielaanvraag is. De rechtbank zal derhalve, overeenkomstig vaste jurisprudentie van de Afdeling, direct treden in de vraag of aan onderhavige aanvraag nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb ten grondslag zijn gelegd.

4.1 Eiser heeft allereerst gesteld dat zijn verslechterde gezondheidssituatie een novum is. Eiser heeft daarbij overgelegd medische verklaringen van het Jellinek Mentrum van 18 februari 2009, waarin wordt vermeld dat eiser lijdt aan post traumatisch stressyndroom (pts) en een ernstige depressie en het reeds genoemde MOG-rapport van 7 maart 2009. Het MOG-rapport dient ter onderbouwing van zijn asielrelaas, nu eiser hiermee aannemelijk heeft gemaakt dat hij ernstig is mishandeld in zijn land van herkomst. Eiser heeft derhalve aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gegronde vrees heeft voor vervolging in strijd met het Vluchtelingenverdrag dan wel behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Voorts stelt eiser dat verweerder niet heeft voldaan aan zijn onderzoeksverplichting, nu eiser het begin van bewijs heeft geleverd in welk kader hij verwijst naar jurisprudentie van onder meer het Europese Hof ter bescherming van de Rechten van de Mens (EHRM) (zie de uitspraak R.C. tegen Zweden van 9 maart 2010, JV 2010/147). Verweerder heeft niet indringend genoeg getoetst of sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, derhalve is het besluit in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel, aldus eiser. In dit kader verwijst eiser ook naar de toegewezen provisional measure van het VN-Mensenrechtencomité van 5 augustus 2008. Verder stelt eiser dat uitzetting vanwege zijn medische toestand een inbreuk is op zijn privéleven. Tot slot stelt eiser zich op het standpunt dat, nu uit het MOG-rapport blijkt dat eiser ernstige mishandelingen heeft ondergaan, hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

4.2 De rechtbank is van oordeel dat het MOG-rapport een nieuw feit en omstandigheid is, nu het dateert van na het eerdere besluit. De rechtbank is echter ook van oordeel dat voornoemd rapport geen novum is in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu op voorhand is uitgesloten dat het kan afdoen aan het besluit van 20 juni 2008 in eisers eerste asielprocedure en de overweging waarop dat rust. Het rapport vermeldt - voor zover hier relevant - de volgende conclusie:

"[...]betrokkene leidt aan chronische pijnklachten en een te hoge bloeddruk die beide kunnen wijzen op een langdurig verhoogde emotionele spanning die mede het gevolg kan zijn van /consistent is met de gestelde marteling/mishandelingen. Betrokkene mist enkele gebitselementen die zowel het gevolg van de gestelde marteling/mishandelingen kunnen zijn als van tandheelkundig ingrijpen, en die als zodanig dus consistent zijn met de gestelde marteling/mishandelingen. Betrokkene heeft ter hoogte van het linker scheenbeen een litteken dat qua vorm en ontwikkeling past bij een verwonding door een stomp voorwerp, korter dan een jaar geleden. Dit litteken is derhalve zeer consistent met de gestelde marteling/mishandelingen."

Met dit rapport heeft eiser, naar het oordeel van de rechtbank, de reeds in de vorige procedure ongeloofwaardig geachte mishandelingen niet aannemelijk kunnen maken of kunnen onderbouwen. Bovenstaande conclusie uit het rapport is daarvoor te algemeen verwoord en er kan niet meer uit worden afgeleid dan dat de afwezigheid van enkele gebitselementen en een litteken op eisers linker scheenbeen consistent dan wel zeer consistent zijn met de door hem gestelde mishandelingen. Niet vermag de rechtbank in te zien dat hiermee aannemelijk is gemaakt dat eiser die gestelde mishandelingen daadwerkelijk heeft ondergaan. Bovendien is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft voldaan aan zijn onderzoeksverplichting nu verweerder, anders dan in de uitspraak van het EHRM van 9 maart 2010 waar eiser naar verwijst, naar aanleiding van voornoemd MOG-rapport, het BMA om een nader advies heeft verzocht, alsvorens te beslissen op eisers asielaanvraag. Gelet hierop is evenmin door eiser aannemelijk gemaakt dat hij gelet op de aard en de ernst van de martelingen in de voorgaande procedure niet direct over deze gebeurtenissen heeft kunnen verklaren. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

4.3 Eisers standpunt dat het MOG-rapport dient te worden aangemerkt als novum, nu eiser hiermee aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vergunning dient te krijgen op grond van het traumatabeleid, wordt evenmin door de rechtbank gevolgd. In rechtsoverweging 4.2 is al geoordeeld dat eiser nog immer niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de gestelde mishandelingen heeft ondergaan. Derhalve ziet de rechtbank in dit rapport geen aanleiding om af te wijken van het in rechte vaststaande oordeel, dat eiser op grond van zijn relaas niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid en onder c, van de Vw 2000. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat uit het rapport niet kan worden afgeleid dat eisers huidige klachten worden veroorzaakt door de gestelde gebeurtenissen in het land van herkomst. In dit kader verwijst de rechtbank naar het BMA-advies van 12 augustus 2009 waarin ten aanzien van het MOG-rapport onder meer het volgende wordt vermeld:

"Uit de rapportage en het onderzoek komt niet naar voren waarom eventueel de invloed van de gestelde marteling/mishandelingen van grotere invloed moet zijn dan de huidige onzekere-levensomstandigheden en andere gebeurtenissen in het leven van betrokkene op de huidige psychische klachten."

4.4 De rechtbank is voorts met eiser van oordeel dat de ten aanzien van hem door het VN

Mensenrechtencomité getroffen provisional measure van 5 augustus 2008 een nieuw feit is. Echter de rechtbank is eveneens van oordeel dat dit geen rechtens relevant nieuw feit is, nu hieruit geenszins kan worden afgeleid dat eiser, in afwijking van het eerdere in rechte vaststaande oordeel, wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. De interim measure behelst slechts een verbod om eiser uit te zetten hangende zijn klacht bij het VN-Mensenrechtencomité en staat los van onderhavige procedure.

5. Eiser heeft zich voorts, als nieuwe feiten en omstandigheden, op het standpunt gesteld dat uit algemene landeninformatie blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gegronde vrees heeft voor vervolging op grond van het Vluchtelingenverdrag danwel behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft in dit kader verwezen naar verschillende rapporten en artikelen betreffende de algemene situatie in Armenië, maar heeft zijn standpunt met name gebaseerd op een rapport van 11 december 2008 van Armenië-expert Robert Chenciner. De rechtbank is van oordeel dat op dit punt geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu ook deze informatie niet kan afdoen aan het eerdere besluit. Hiertoe acht de rechtbank redengevend dat verweerder reeds in het vorige besluit de algemene situatie in eisers land van herkomst heeft betrokken en heeft geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Nu het rapport van de heer Chenciner zich baseert op stukken die geen betrekking hebben op eiser zelf, maar op de algemene situatie in Armenië, welke situatie dus reeds in de vorige procedure is beoordeeld, kan dit rapport niet afdoen aan het eerdere besluit. Met stukken die geen betrekking hebben op de persoon van eiser kunnen de reeds ongeloofwaardig geachte onderdelen van zijn asielrelaas immers niet aannemelijk worden gemaakt. Bovendien is het betreffende rapport gebaseerd op dezelfde verklaringen van eiser waarvan reeds in de eerste procedure is geoordeeld dat die geen grond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum.

6. Eiser heeft verder als nieuwe feiten en omstandigheden een aantal kopieën van verklaringen van familie, vrienden en een advocaat, overgelegd waarin wordt vermeld dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar eiser. De rechtbank is van oordeel dat voornoemde stukken niet kunnen worden aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb en overweegt daartoe het volgende. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kunnen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld niet worden aangemerkt als nova. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat deze verklaringen niet kunnen dienen ter onderbouwing van eisers asielrelaas. De verklaringen van familie en vrienden zijn immers niet afkomstig uit objectieve bron. Ten aanzien van de verklaring van de advocaat geldt dat niet duidelijk is hoe de advocaat de betreffende informatie heeft vergaard, zodat deze evenmin kan worden geverifieerd.

7. Eiser heeft ook twee kopieën van krantenartikelen over de officier van Justitie Cagik Djangiryan van 11 april 2008 en van 28 juni 2008 overgelegd die, volgens eiser, als nova dienen te worden aangemerkt. Ook op dit punt is, naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van nova, nu het kopieën betreft die niet op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat deze krantenartikelen niet kunnen worden aangemerkt als nova, nu die geen betrekking hebben op eiser zelf en daaruit derhalve niet kan worden afgeleid dat eiser eenzelfde lot beschoren zal zijn als de mannen uit die artikelen.

8. Tot slot heeft eiser als nieuwe omstandigheid aangevoerd dat de Nederlandse autoriteiten eisers identiteitsdocumenten naar de Armeense autoriteiten hebben gezonden, waarna eisers familie is bedreigd. Doordat de Armeense autoriteiten eisers documenten hebben ontvangen

---

staat eiser nu in de negatieve belangstelling van die autoriteiten, aldus eiser. In dit kader is de rechtbank van oordeel dat wel sprake is van een nieuwe omstandigheid, maar dat die niet kan afdoen aan het eerdere besluit. De gevolgen van het doorzenden van de documenten naar de Armeense autoriteiten heeft eiser namelijk gebaseerd op de verklaringen van familie waaraan niet de waarde kan worden gehecht die eiser eraan gehecht zou willen zien. Bovendien is niet aannemelijk gemaakt dat de Armeense autoriteiten op de hoogte zijn van eisers asielaanvraag, waarbij ook niet aannemelijk is gemaakt dat dit problemen zou opleveren voor eiser. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb.

9. Gelet op het vorenoverwogene stelt de rechtbank vast dat er geen sprake is van een nieuwe feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen.

10. De rechtbank overweegt voorts dat niet gebleken van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten of omstandigheden op grond waarvan artikel 4:6 van de Awb en de daarmee samenhangende beperkte rechterlijke toetsing van herhaalde aanvragen niet aan eiser kan worden tegengeworpen. In het BMA-advies van 6 november 2009 is immers geoordeeld dat eisers uitzetting geen medische noodsituatie oplevert, zodat geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM op medische gronden. Eiser heeft gesteld dat zijn uitzetting een schending van zijn recht op privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM oplevert, nu zijn uitzetting een medische noodsituatie op zal leveren, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Eiser poogt, zo begrijpt de rechtbank, met dit beroep op zijn privéleven eveneens bescherming van zijn persoon in te roepen op grond van medische omstandigheden. Hij stelt daarbij dat bescherming op grond van artikel 8 EVRM een andere ondergrens kent. De rechtbank is van oordeel dat in de onderhavige casus niet valt in te zien waarom de bescherming van eisers privéleven zou moeten leiden tot een ander oordeel over eisers medische situatie dan het oordeel dat is gegeven door verweerder in het kader van artikel 3 van het EVRM en verwerpt ook deze grond.

10. Ook in hetgeen overigens door eiser is aangevoerd ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel. Op grond van het voorgaande verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

11. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Zaaknummer: AWB 10/5311 inzake

Pagina 6 van 6

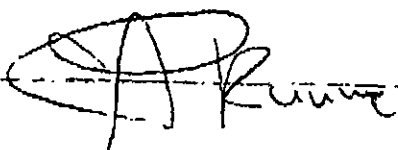
Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 10/5311,

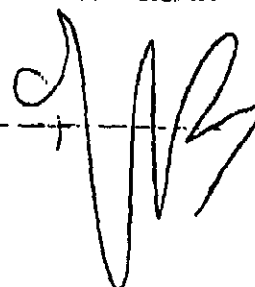
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.C. Boeree, voorzitter, in tegenwoordigheid van
mr. A.E. Runne, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 15 juli 2010.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

15 JULI 2010

Conc.: AR
Coll.: FW
D: C
VK

Voor kopie conform,
de guld van de Arrondissements-
rechtbank Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Böhler

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
 TELEFOON 00.31 (0)20.3446200, TELEFAX 00.31 (0)20.3446201
 E-MAIL: info@bohler.eu | www.bohler.eu

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

.1 2 AUG 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 MICHEL PESTMAN
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 PROF. TIES PRAKKEN
 DR. BART STAPORT
 VALÉRIE ESSENBURG
 MARIËKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 SUUS HOPMAN
 CORRIEN ULLERSMA
 WIL EIKELBOOM
 ANNE SCHELTEMA-BEDUIN
 TAMARA BURUMA
 VALENTINA ZUIDERBAAN

ADVISEURS
 PROF. HANS ULRICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLLKÄMPER

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 BA Den Haag

Per fax: 070 365 13 80
Aantal pagina's: 26

Amsterdam, 12 augustus 2010
 Onze ref. 20100946.ME/er

Direct tel.nr: 020 344 62 11
 Direct faxnr: 020 344 62 01

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake: / minister van Justitie

Geacht College,

Namens mijn cliënt, de heer geboren op
 te en van Armeense nationaliteit, wonende te AZC Geu-
 wenbrug ("appellant"), die voor deze zaak woonplaats kiest aan de Keizers-
 gracht 560-562 (1017 EM in Amsterdam) op het kantoor van zijn advocate mr.
 A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot
 het instellen van dit hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en in-
 dienen van dit hoger beroepschrift, kom ik hierbij in hoger beroep tegen de
 uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam,
 van 15 juli 2010 (Awb 10/5311), diezelfde dag verzonden, genomen in beroep
 tegen het besluit van de minister voorheen staatssecretaris van Justitie (verder:
 verweerder) van 14 januari 2010, waarbij appellants asielaanvraag is afgewe-
 zen. Kopie van de uitspraak van de rechtbank wordt hierbij overgelegd als
 bijlage 1.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank en de gronden waarop
 deze berust niet verenigen en komt daarvan deswege in hoger beroep. Tegen
 de uitspraak van de rechtbank worden de navolgende grieven aangevoerd.

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 2

Grief 1

Grief 1 richt zich tegen rechtsoverweging 4.2.

"De rechtbank is van oordeel dat het MOG-rapport een nieuw feit en omstandigheid is, nu het dateert van na het eerdere besluit. De rechtbank is echter ook van oordeel dat voornoemd rapport geen novum is in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu op voorhand is uitgesloten dat het kan afdoen aan het besluit van 20 juni 2008 in eisers eerste asielprocedure en de overweging waarop dat rust. Het rapport vermeldt –voor zover hier relevant- de volgende conclusie: "[...] betrokkene leidt [lijdt] aan chronische pijnklachten en een te hoge bloeddruk die beide kunnen wijzen op een langdurig verhoogde emotionele spanning die mede het gevolg kan zijn van/consistent is met de gestelde marteling/mishandelingen. Betrokkene mist enkele gebitselementen die zowel het gevolg van de gestelde marteling/mishandelingen kunnen zijn als van tandheelkundig ingrijpen, en die als zodanig dus consistent zijn met de gestelde marteling/mishandelingen. Betrokkene heeft ter hoogte van het linker scheenbeen een litteken dat qua vorm en ontwikkeling past bij een verwonding door een stomp voorwerp, korter dan een jaar geleden. Dit litteken is derhalve zeer consistent met de gestelde marteling/mishandelingen".

Met dit rapport heeft eiser, naar het oordeel van de rechtbank, de reeds in de vorige procedure ongeloofwaardig geachte mishandelingen niet aannemelijk kunnen maken of kunnen onderbouwen. Bovenstaande conclusie uit het rapport is daarvoor te algemeen verwoord en er kan niet meer uit worden afgeleid dan dat de afwezigheid van enkele gebitselementen en een litteken op eisers linker scheenbeen consistent dan wel zeer consistent zijn met de door hem gestelde mishandelingen. Niet vermag de rechtbank in te zien dat hiermee aannemelijk is gemaakt dat eiser die gestelde mishandelingen daadwerkelijk heeft ondergaan. Bovendien is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft voldaan aan zijn onderzoeksverplichting nu verweerder, anders dan in de uitspraak van het EHRM van 9 maart 2010 waar eiser naar verwijst, naar aanleiding van voornoemd MOG-rapport, het BMA om een nader advies heeft verzocht, alvorens te beslissen op eisers asielaanvraag. Gelet hierop is evenmin door eiser aannemelijk gemaakt dat hij gelet op de aard en de ernst van de martelingen in de voorgaande procedure niet direct over deze gebeurtenissen heeft kunnen verklaren. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb".

Toelichting op grief 1

1. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat op voorhand is uitgesloten dat het MOG-rapport kan afdoen aan het besluit van 20 juni 2008 in appellants eerste asielprocedure. De rechtbank komt tot deze conclusie op basis van haar eigen oordeel dat de conclusies in het MOG-rapport te algemeen zouden zijn waardoor er niet van zou kunnen worden uitgegaan dat appellant de gestelde mishandelingen daadwerkelijk heeft ondergaan. Appellant merkt hieromtrent het volgende op.
2. Ten eerste miskent de rechtbank de inhoud van het MOG-rapport. In het rapport is aangegeven dat de chronische pijnklachten en de te hoge bloeddruk mede het gevolg kunnen zijn van/consistent is met de gestelde marteling/mishandelingen. Verder is aangegeven dat het ontbreken van gebitselementen consistent is met de marteling/mishandelingen (het tandheelkundig ingrijpen heeft na de marteling/mishandelingen plaatsgevonden) en dat het litteken op het scheenbeen zeer consistent is met de marteling/mishandelingen. Daarnaast is in het rapport geconcludeerd (overweging 7, tweede alinea onderaan) dat de vastgestelde stoornis het gevolg is

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 3

van de gestelde martelingen/mishandelingen. Voorts is aangegeven: "Dit betekent dat de psychiatrische klachten en symptomen van betrokkene getypeerd kunnen worden als consistent met de gestelde martelingen/mishandelingen" (onder 7, derde alinea bovenaan).

3. Voornoemde conclusies geven aan dat in het MOG-rapport is geconcludeerd dat zowel de lichamelijke littekens als de geestelijke littekens (stoornis) consistent c.q. zeer consistent zijn met de gestelde mishandelingen/martelingen. Ten onrechte overweegt de rechtbank derhalve dat de conclusie uit het MOG-rapport te algemeen is verwoord. Deze overweging getuigt niet van een grondige lezing van het rapport.
4. Ten tweede miskent de rechtbank dat zij niet deskundig is op medisch gebied. Hierdoor wordt de conclusie dat met het MOG-rapport niet aannemelijk zou zijn gemaakt dat appelland de gestelde mishandelingen heeft ondergaan, niet gedragen door een zorgvuldige motivering. Immers, nu de rechtbank niet over medische deskundigheid beschikt, valt niet in te zien dat zij wel zelfstandig haar oordeel velt over de inhoud van de medische rapportage, door te overwegen dat de conclusie te algemeen verwoord is.
5. Zulks geldt te meer, nu verweerders deskundige op medisch gebied, het Bureau Medische Advisering ("BMA") geen kanttekeningen heeft geplaatst bij de conclusies in het MOG-rapport. Immers, in haar advies van 12 augustus 2009 heeft de BMA-arts geen kanttekeningen geplaatst bij de conclusies ten aanzien van de lichamelijke littekens en de causaliteit tussen de littekens en martelingen/mishandelingen. Ook is de conclusie omtrent de geestelijke littekens niet weersproken. Verweerders medisch deskundige weersprekt de conclusies uit het MOG-rapport niet en ook verweerder zelf heeft de inhoud van het MOG-rapport niet weersproken. Hierbij wijst appelland voor de goede orde nogmaals op de uitspraak van het EHRM inzake R.C. tegen Zweden van 9 maart 2010 (JV 2010/147) waaruit volgt dat indien medisch bewijs wordt overgelegd dat de littekens en verwondingen zijn veroorzaakt door mishandeling/marteling, het aan verweerder is "to dispel any doubts". *Nota bene*, in R.C. tegen Zweden was geen rapport van een expert inzake verwondingen door marteling ingebracht, terwijl dit in onderhavige zaak wel het geval is.

Vgl. r.o. 53 "Firstly, the Court notes that the applicant initially produced a medical certificate before the Migration Board as evidence of his having been tortured (see paragraph 11). Although the certificate was not written by an expert specialising in the assessment of torture injuries, the Court considers that it, nevertheless, gave a rather strong indication to the authorities that the applicant's scars and injuries may have been caused by ill-treatment or torture. In such circumstances, it was for the Migration Board to dispel any doubts that might have persisted as to the cause of such scarring (see the last sentence of paragraph 50). In the Court's view, the Migration Board ought to have directed that an expert opinion be obtained as to the probable cause of the applicant's scars in circumstances where he had made out a *prima facie* case as to their origin. It did not do so and neither did the appellate courts. While the burden of proof, in principle, rests on the applicant, the Court disagrees with the Government's view that it was incumbent upon him to produce such expert opinion. In cases such as the present one, the State has a duty to ascertain all relevant facts, particularly in circumstances where there is a

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 4

strong indication that an applicant's injuries may have been caused by torture. The Court notes that the forensic medical report submitted at its request has documented numerous scars on the applicant's body. Although some of them may have been caused by means other than by torture, the Court accepts the report's general conclusion that the injuries, to a large extent, are consistent with having been inflicted on the applicant by other persons and in the manner in which he described, thereby strongly indicating that he has been a victim of torture. The medical evidence thus corroborates the applicant's story".

Vgl. ook Afdeling 23 mei 2008 (JV 2008/292): 2.5.7. "Hoewel verweerder het tegenstrijdig zijn van de verklaringen van de desbetreffende vreemdeling kan betrekken bij de beoordeling van diens relaas, heeft hij zich in het onderhavige geval ten onrechte zonder nader onderzoek te verrichten op het standpunt gesteld dat sprake is van ongeloofwaardigheid van een deel van het relaas dat zodanig essentieel is, dat daarmee de geloofwaardigheid van alle andere delen eveneens is aangetast. Daartoe wordt overwogen dat, behoudens nadere motivering van het tegendeel, gelet op het karakter van de tegengeworpen tegenstrijdigheden en hetgeen de vreemdeling terzake heeft verklaard, niet kan worden aangenomen dat hij ten aanzien hiervan niet of onvoldoende heeft voldaan aan de ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende plicht, terwijl anderszins grond bestaat voor het oordeel dat bepaalde elementen van de tegengeworpen tegenstrijdigheden, maar ook overige door verweerder bij de beoordeling niet betrokken elementen van het asielrelaas, zoals bijvoorbeeld de door de vreemdeling gestelde melding bij het Forum, door verweerder hadden kunnen worden geverifieerd. De rechtbank is hieraan ten onrechte voorbij gegaan. In dit verband kan, ten aanzien van de verklaring van de vreemdeling dat hij vreest voor de federale politie, de ter zitting van de Afdeling ingebrachte stelling van de staatssecretaris dat naast het Country Report, ook andere algemene bronnen zijn geraadpleegd niet worden gevolgd, nu het besluit van 18 oktober 2006, noch het daarin ingelaste voornemen, daar blijk van geeft. Bovendien kan uit het Country Report, nu daarin niet in het bijzonder aandacht wordt besteed aan de federale politie, anders dan de staatssecretaris stelt, niet zonder meer worden afgeleid dat de federale politie niet betrokken is bij moorden".

6. Nu überhaupt geen twijfel is geuit door verweerder middels haar medisch adviseur, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat appellant de gestelde mishandelingen heeft ondergaan. De rechtbank is ten onrechte voorbij gegaan aan dit medisch bewijs dat appellant heeft overgelegd en dat niet is weersproken door verweerder. Daarnaast miskent de rechtbank dat zij niet over de deskundigheid op dit gebied beschikt.
7. Kortom, de rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat op voorhand is uit te sluiten dat het MOG-rapport kan afdoen aan het besluit in appellants eerste asielprocedure.
8. Voorts laat de rechtbank na in te gaan op appellants argumentatie dat zijn verslechterde gezondheidssituatie ook overigens een *novum* is. Appellant heeft daartoe medische verklaringen overgelegd, onder meer van het Jelli-

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 5

nek Mentrum van 18 februari 2009 en het MOG-rapport van 7 maart 2009. De uitspraak van de rechtbank geeft er überhaupt geen blijk van dat appellants beroep op zijn verslechterde medische situatie hierin is betrokken.

Grief 2

Grief 2 richt zich tegen rechtsoverweging 4.3:

"Eisers standpunt dat het MOG-rapport dient te worden aangemerkt als novum, nu eiser hiermee aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vergunning dient te krijgen op grond van het traumatabeleid, wordt evenmin door de rechtbank gevolgd. In rechtsoverweging 4.2 is al geoordeeld dat eiser nog immer niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de gestelde mishandelingen heeft ondergaan. Derhalve ziet de rechtbank in dit rapport geen aanleiding om af te wijken van het in rechte vaststaande oordeel, dat eiser op grond van zijn relaas niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid en onder c, van de Vw 2000. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat uit het rapport niet kan worden afgeleid dat eisers huidige klachten worden veroorzaakt door de gestelde gebeurtenissen in het land van herkomst. In dit kader verwijst de rechtbank naar het BMA-advies van 12 augustus 2009 waarin ten aanzien van het MOG-rapport onder meer het volgende wordt vermeld: "Uit de rapportage en het onderzoek komt niet naar voren waarom eventueel de invloed van de gestelde marteling/mishandelingen van grotere invloed moet zijn dat de huidige onzekere levensomstandigheden en andere gebeurtenissen in het leven van betrokkene op de huidige psychische klachten".

Toelichting op grief 2

9. Ten aanzien van de overweging van de rechtbank dat het MOG-rapport niet als novum kan worden aangemerkt, verwijst appellant naar grief 1 waarin reeds is toegelicht dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat het MOG-rapport niet als novum kan worden aangemerkt.
10. Voorts overweegt de rechtbank ten onrechte dat uit het MOG-rapport niet zou kunnen worden afgeleid dat appellants huidige klachten worden veroorzaakt door de gebeurtenissen in het land van herkomst. Appellant merkt hieromtrent het volgende op.
11. Ten eerste is in de reactie van het BMA van 12 augustus 2009 op het MOG-rapport geen nadere kanttekening geplaatst bij de conclusies in het MOG-rapport dan de passage zoals geciteerd in bovengenoemde rechts-overweging. Voor zover het de littekens van de verwondingen en gebits-elementen betreft, zijn geen kanttekeningen geplaatst. Reeds gelet hierop kan de rechtbank niet volstaan met de verwijzing naar voornoemde conclusie uit het BMA-advies. Immers, de lichamelijke littekens zijn consistent met de mishandelingen/martelingen en daarmee wordt wel degelijk appellants beroep op het traumatabeleid, artikel 29 lid 1 aanhef en onder c Vw, nader onderbouwd.
12. Ten tweede heeft de MOG-arts in zijn rapport aangegeven dat de psychische stoornis het gevolg is van de martelingen/mishandelingen en dat de levensomstandigheden daarbij een rol zullen spelen. De MOG-arts heeft in zijn rapportage uitvoerig uiteengezet op welke wijze hij tot de conclusie is gekomen. De enkele stelling van de BMA-arts dat uit de rapportage en het onderzoek niet naar voren komt waarom eventueel de invloed van de ge-

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 6

stelde mishandelingen van grotere invloed zijn op de psychische klachten dan de huidige levensomstandigheden, doet niet af aan deze conclusie van het MOG-rapport. Immers, in het MOG-rapport is de harde conclusie getrokken dat de vastgestelde psychische klachten het gevolg lijken te zijn van de gestelde mishandelingen/martelingen. Daarbij is opgemerkt dat ook de levensomstandigheden daarbij een rol kunnen spelen (een bijkomende factor), welke factor niet afdoet aan de door de MOG-arts geconstateerde causaliteit tussen de mishandelingen/martelingen en de psychische klachten.

13. Ten derde kan de geciteerde passage uit het BMA-advies niet worden gekwalificeerd als informatie waarmee de inhoud van het MOG-rapport wordt weerlegd, nu het slechts een opmerking betreft en de BMA-arts bovendien aangeeft: *"Dit betekent dat de psychiatrische klachten en symptomen van betrokkene getypeerd kunnen worden als consistent met de gestelde martelingen/mishandelingen. Hierbij heb ik op zich geen kanttekeningen"*.
14. Tenslotte lijkt de rechtbank ook overigens te miskennen dat appelland geen absoluut bewijs hoeft te leveren, maar zijn asielaanvraag aannemelijk moet maken.
15. Voorgaande is door de rechtbank miskend.

Grief 3 richt zich tegen rechtsoverweging 4.4.

"De rechtbank is voorts met eiser van oordeel dat de ten aanzien van hem door het VN Mensenrechtencomité getroffen provisional measure van 5 augustus 2008 een nieuw feit is. Echter de rechtbank is eveneens van oordeel dat dit geen rechtens relevant nieuw feit is, nu hieruit geenszins kan worden afgeleid dat eiser, in afwijking van het eerdere in rechte vaststaande oordeel, wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiël. De interim measure behelst slechts een verbod om eiser uit te zetten hangende zijn klacht bij het VN-mensenrechtencomité en staat los van onderhavige procedure".

Toelichting op grief 3

16. Ten onrechte overweegt de rechtbank voorts dat de door het VN Mensenrechtencomité getroffen provisional measure van 5 augustus 2008 geen rechtens relevant nieuw feit is. Met de getroffen provisional measure staat vast dat appelland een "arguable claim" heeft dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 7 IVBPR. Hiermee kan niet worden gesteld dat op voorhand is uit te sluiten dat de getroffen provisional measure kan afdoen aan het eerdere besluit. In ieder geval volgt hieruit dat het Mensenrechtencomité niet op voorhand het besluit van verweerder juist vond, hetgeen in ieder geval een onderzoeksplicht op verweerder legt om in onderhavige procedure wel een "rigorous scrutiny" te verrichten zoals bepaald in de jurisprudentie van het EHRM.

Grief 4 richt zich tegen rechtsoverweging 5.

"Eiser heeft zich voorts, als nieuwe feiten en omstandigheden, op het standpunt gesteld dat uit algemene landeninformatie blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gegronde vrees heeft voor vervolging op grond van het Vluchtelingenverdrag danwel behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft in dit ka-

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 7

der verwezen naar verschillende rapporten en artikelen betreffende de algemene situatie in Armenië, maar heeft zijn standpunt met name gebaseerd op een rapport van 11 december 2008 van Armenië-expert Robert Chenciner. De rechtbank is van oordeel dat op dit punt geen sprake is van nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb, nu ook deze informatie niet kan afdoen aan het eerdere besluit. Hiertoe acht de rechtbank redengevend dat verweerder reeds in het vorige besluit de algemene situatie in eisers land van herkomst heeft betrokken en heeft geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiël. Nu het rapport van de heer Chenciner zich baseert op stukken die geen betrekking hebben op eiser zelf, maar op de algemene situatie in Armenië, welke situatie dus reeds in de vorige procedure is beoordeeld, kan dit rapport niet afdoen aan het eerdere besluit. Met stukken die geen betrekking hebben op de persoon van eiser kunnen de reeds ongeloofwaardig geachte onderdelen van zijn relaas immers niet aannemelijk worden gemaakt. Bovendien is het betreffende rapport gebaseerd op dezelfde verklaringen van eiser waarvan reeds in de eerste procedure is geoordeeld dat die geen grond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiël. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum".

Toelichting op grief 4

17. Ten eerste overweegt de rechtbank ten onrechte dat het rapport van de heer Chenciner op de algemene situatie betrekking zou hebben en niet op appellant zelf. Het rapport bevat een uitgebreide en zeer gedetailleerde analyse van appellants verklaringen die door de heer Chenciner zijn onderbouwd met verwijzing naar landeninformatie. Het rapport heeft derhalve wel degelijk betrekking op appellant. Daarbij wijst appellant er overigens op dat de deskundigheid van Chenciner door verweerder noch rechtbank in twijfel is getrokken.
18. Ten tweede miskent de rechtbank in navolging van verweerder de relevantie van dit rapport voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van appellants verklaringen. Dit volgt uit bestendige jurisprudentie van het EHRM. In dit kader wijst appellant opnieuw op de uitspraak van het EHRM in R.C. tegen Zweden. De overeenkomsten met onderhavige zaak zijn treffend. Ook in R.C. tegen Zweden is medisch bewijs van marteling geleverd en vervolgens is ook landeninformatie ingebracht waarmee de aannemelijkheid van de martelingen nader is onderbouwd, nu is gewezen op de praktijk van Iran waaruit naar voren komt dat personen die deelnemen aan demonstraties veelvuldig worden gedetineerd en mishandeld. Appellant wijst hiertoe op rechtsoverwegingen 54 en 55 van deze uitspraak:

54. "Secondly, it is evident from the information available on Iran (as set out above) that the Iranian authorities frequently detain and ill-treat persons who participate in peaceful demonstrations in the country. The Court notes that it is not only the leaders of political organisations or other high profile persons who are detained but that anyone who demonstrates or in any way opposes the current regime is at risk of being detained and ill-treated or tortured. The Court notes that the applicant has maintained, before the domestic authorities and the Court, that he was arrested with many others when he participated in a demonstration against the regime in July 2001 and that the torture he endured occurred in the months following his arrest. His account, therefore, is consistent with the information available from independent sources concerning Iran.

55. In view of the foregoing, the Court considers that the applicant has substantiated his claim that he was detained and tortured by the Iranian

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 8

authorities following a demonstration in July 2001. Since protection against the treatment prohibited by Article 3 is absolute, that provision imposes an obligation not to expel any person who, in the receiving country, would run the real risk of being subjected to such treatment (see *Saadi*, cited above, par. 138). The question, therefore, to be considered is whether the applicant would run a real risk of being subjected to such treatment in the event of his return to Iran. Having regard to its finding that the applicant has discharged the burden of proving that he has already been tortured, the Court considers that the onus rests with the State to dispel any doubts about the risk of his being subjected again to treatment contrary to Article 3 in the event that his expulsion proceeds".

19. Ook Chenciner beschrijft onder meer uitvoerig de mishandelingen en overheidsbejegening van oppositieaanhangers en het repressieve klimaat in Armenië. De vergelijking met de informatie in de zaak R.C. tegen Zweden dringt zich derhalve nog meer op.
20. Daarnaast is ook in het eigen beleid van verweerder de relevantie van landeninformatie voor de beoordeling van het asielrelaas erkend.

Vgl. paragraaf C14/2.3 Vc.

21. De overweging van de rechtbank geeft er geen blijk van dat het belang van het rapport van Chenciner waarmee onder meer de aannemelijkheid van de door appelland ondergane mishandelingen/martelingen nader zijn onderbouwd, is erkend; te meer had de rechtbank dit rapport op waarde dienen te beoordelen nu het rapport van Chenciner nu juist specifiek ingaat op appelland.
22. Daarmee heeft de rechtbank tevens ten onrechte overwogen dat het rapport van Chenciner niet kan worden aangemerkt als novum.
23. In het verlengde van voorgaande heeft de rechtbank eveneens ten onrechte overwogen dat de algemene landeninformatie afkomstig uit betrouwbare bronnen als Human Rights Watch en US Department of State geen novum zijn. Immers, ook hiermee is de aannemelijkheid van appellands verklaringen nader onderbouwd.

Grief 5 richt zich tegen rechtsoverweging 6.

"Eiser heeft verder als nieuwe feiten en omstandigheden een aantal kopieën van verklaringen van familie, vrienden en een advocaat, overgelegd waarin wordt vermeld dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar eiser. De rechtbank is van oordeel dat voornoemde stukken niet kunnen worden aangemerkt als nova in de zin van artikel 4:6 van de Awb en overweegt daartoe het volgende. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kunnen kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld niet worden aangemerkt als nova. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat deze verklaringen niet kunnen dienen ter onderbouwing van eisers asielrelaas. De verklaringen van familie en vrienden zijn immers niet afkomstig uit objectieve bron. Ten aanzien van de verklaring van de advocaat geldt dat niet duidelijk is hoe de advocaat de betreffende informatie heeft vergaard, zodat deze evenmin kan worden geverifieerd".

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 9

Toelichting op grief 5

24. Ten eerste is de rechtbank zonder nadere motivering voorbij gegaan aan appellants gemotiveerde uiteenzetting dat de authenticiteit van de verklaringen van familie, vrienden en advocaat is bevestigd door de heer Chen-ciner in zijn expert opinion (zie bijvoorbeeld gronden van beroep van 2 april 2010, paragraaf 14-15). Voorts is de rechtbank eraan voorbij gegaan dat de verklaringen van appellants moeder en schoonmoeder van 12 juli 2008 en de verklaring van mevrouw Halfdanardottir van 27 juni 2008 niet in de beoordeling van appellants eerste asielprocedure zijn betrokken, terwijl zij toen wel reeds zijn ingebracht (zie onder meer gronden van beroep van 2 april 2010, paragraaf 16-17). Door deze verklaringen niet in de eerste asielprocedure bij de beoordeling te betrekken, terwijl in de eerste asielprocedure niet van de asielzoeker wordt verlangd dat hij originele documenten overlegt, is appellant benadeeld, nu in onderhavige procedure geen waarde aan de documenten wordt gehecht omdat zij niet origineel zijn.
25. Voorts miskent de rechtbank dat ook aan verklaringen van familieleden en vrienden in het vreemdelingenrecht niettemin waarde kan worden toegekend, ook al kunnen deze bronnen niet als objectief worden beschouwd. Ten eerste geldt in het bestuursrecht namelijk de vrije bewijsleer. Ten tweede volgt dit uit bestendige jurisprudentie van het EHRM.

Vgl. bijvoorbeeld *Ammari v. Zweden* (NAV 2003/25).

26. Daarmee kon de rechtbank, zeker nu een deel van de verklaringen reeds in de eerste asielprocedure naar voren is gebracht, niet zonder nadere motivering deze verklaringen terzijde schuiven.
27. Voorts overweegt de rechtbank ten onrechte dat ten aanzien van de verklaring van de advocaat niet duidelijk is hoe de advocaat deze informatie heeft vergaard, zodat deze verklaring niet zou kunnen worden geverifieerd. Ten eerste gaat de rechtbank hiermee voorbij aan de waarde die aan een verklaring van een advocaat dient te worden toegekend. Een advocaat is gebonden aan wetten; ook in Armenië. Een advocaat zal derhalve alleen een betrouwbare verklaring die met de waarheid overeenkomt afleggen.
28. Ten tweede oordeelt de rechtbank ten onrechte dat de verklaring van de advocaat niet zou kunnen worden geverifieerd, omdat niet duidelijk is hoe deze verklaring tot stand is gekomen. Immers, ook zonder deze kennis had verweerder op eenvoudige wijze de inhoud van de verklaring kunnen verifiëren, bijvoorbeeld door via de minister van Buitenlandse Zaken contact met de advocaat op te nemen.
29. Voorgaande is door de rechtbank miskend.

Grief 6 richt zich tegen rechtsoverweging 7.

"Eiser heeft ook twee kopieën van krantenartikelen over de officier van Justitie Cagik Djangiryan van 11 april 2008 en van 28 juni 2008 overgelegd die, volgens eiser, als nova dienen te worden aangemerkt. Ook op dit punt is, naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van nova, nu het kopieën betreft die niet op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat deze krantenartikelen niet kunnen worden aangemerkt als nova, nu die geen betrekking hebben op

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 10

eiser zelf en daaruit derhalve niet kan worden afgeleid dat eiser eenzelfde lot beschoren zal zijn als de mannen uit die artikelen".

Toelichting op grief 6

30. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de twee kopieën van krantenartikelen niet kunnen worden aangemerkt als nova, omdat het kopieën betreft die niet op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Eiser merkt hierover op dat de authenticiteit van deze krantenartikelen op eenvoudige wijze door verweerder had kunnen worden onderzocht, bijvoorbeeld door via de Nederlandse ambassade in Armenië te vragen om deze inhoud te bevestigen. Immers, kranten zijn openbare bronnen die ook voor verweerder toegankelijk zijn. Ten aanzien van dergelijke krantenartikelen treft de eis dat zij origineel dienen te zijn derhalve geen doel. Ook de authenticiteit van deze kopieën kan derhalve worden onderzocht.
31. Ten tweede miskent de rechtbank de relevantie van de artikelen voor appellants relaas. Appellant heeft deze artikelen ingebracht om daarmee te onderbouwen dat zijn relaas past in de algemene landeninformatie inzake Armenië. De artikelen verhalen namelijk over politieagenten die net als appellant zijn opgepakt en vervolgd vanwege hun politieke voorkeuren. Appellant verwijst op deze plaats verder naar (de toelichting bij) grief 4.
32. Voorgaande is door de rechtbank miskend.

Grief 7 richt zich tegen rechtsoverweging 8.

"Tot slot heeft eiser als nieuwe omstandigheid aangevoerd dat de Nederlandse autoriteiten eisers identiteitsdocumenten naar de Armeense autoriteiten hebben gezonden, waarna eisers familie is bedreigd. Doordat de Armeense autoriteiten eisers documenten hebben ontvangen staat eiser nu in de negatieve belangstelling van die autoriteiten, aldus eiser. In dit kader is de rechtbank van oordeel dat wel sprake is van een nieuwe omstandigheid, maar dat die niet kan afdoen aan het eerdere besluit. De gevolgen van het doorzenden van de documenten naar de Armeense autoriteiten heeft eiser namelijk gebaseerd op de verklaringen van familie waaraan niet de waarde kan worden gehecht die eiser eraan gehecht zou willen zien. Bovendien is niet aannemelijk gemaakt dat de Armeense autoriteiten op de hoogte zijn eisers asielaanvraag, waarbij ook niet aannemelijk is gemaakt dat dit problemen zou opleveren voor eiser. Derhalve is ook op dit punt geen sprake van een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb".

Toelichting op grief 7

33. De rechtbank gaat in deze rechtsoverweging voorbij aan de omstandigheid dat vaststaat dat de Nederlandse autoriteiten, terwijl een provisional measure van het Mensenrechtencomité van kracht was, appellants paspoort, huwelijksboekje, examen/tentamenboekje, politie-lidmaatschapskaart, verklaring van de politie en zijn instapticket en vliegticket, aan de Armeense autoriteiten hebben gezonden. Bijgaand gaat het verslag van Bevindingen van de Nationale ombudsman van 16 juli 2010 naar aanleiding van de klachten van appellant hierover, zoals ingediend tegen de KMar en de DT&V (bijlage). De stelling dat niet aannemelijk zou zijn gemaakt dat de Armeense autoriteiten hierdoor van appellants asielaanvraag op de hoogte zijn, gaat gemakkelijk voorbij aan de inhoud van de documenten die zijn verzonden. Immers, nu ook appellants politie-lidmaatschapskaart en een politieverklaring zijn meegezonden, is het aannemelijk dat hiermee bij de

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 11

autoriteiten bekend is geworden dat appelland asiel heeft aangevraagd, althans niet kan worden ingezien waartoe documenten als een politielidmaatschapskaart en een verklaring van de politie verder kunnen dienen. Daarbij merkt appelland ook overigens op dat gezien de omstandigheid dat van de zijde van de Nederlandse autoriteiten zo'n grove fout is gemaakt, de bewijslast op verweerder dient te liggen om aannemelijk te maken dat appelland door deze fout geen (verhoogd) risico loopt.

34. Vervolgens beperkt de rechtbank zich in deze rechtsoverweging ten onrechte tot de overweging dat verklaringen van familieleden zijn ingebracht, waaruit is af te leiden dat appelland door toezending van de documenten aan de Armeense autoriteiten nog meer de negatieve aandacht op zich heeft gevestigd. Immers, ook expert Chenciner geeft in zijn expert opinion (p. 13) aan: *"The Armenian embassy would want to find out why they had been given his documents, and assume that because the documents came from the Dutch authorities that either he had committed a crime in the Netherlands or that he was claiming asylum. They would telephone or email the police in Armenia who would accordingly be alerted that he was in the Netherlands. As a result, the border police would likely be waiting for him at the airport if he were returned. They would want to know the reason why he had claimed asylum, assuming that he successfully assured him that he had not committed a crime in the Netherlands. Accordingly, in my opinion, his risks on return are now greater than before we knew about this, in addition to the high risks which he already faced, as described previously"*.
35. Daarmee heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat appelland niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij door deze handelwijze van de Nederlandse autoriteiten problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Armenië. In dit kader merkt appelland nog op dat zijn verklaringen in het eerste en nader gehoor in zijn eerste asielprocedure geloofwaardig zijn bevonden, waardoor vaststaat dat appelland reeds de negatieve aandacht op zich heeft gevestigd.
36. In het verlengde hiervan heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat geen sprake is van een novum.

Grief 8 richt zich tegen rechtsoverweging 9.

"Gelet op het vorenoverwogene stelt de rechtbank vast dat er geen sprake is van een nieuwe feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen".

Toelichting op grief 8

37. Gelet op bovenstaande grieven, overweegt de rechtbank ten onrechte dat geen sprake zou zijn van nieuwe feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen.
38. Daarnaast geeft de beoordeling van de rechtbank in navolging van verweerder er geen blijk van dat de beoordeling van de bewijzen die appelland heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn verklaringen omtrent de door hem ondergane mishandelingen/marteling is verricht conform de jurisprudentie van het EHRM inzake artikel 3 jo 13 EVRM. Een effectief rechtsmiddel vereist een grondig onderzoek naar een mogelijke schending van (één van) de bepalingen uit het EVRM.

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 12

Vgl. EHRM, Keenan v. Verenigd Koninkrijk, 3 april 2001 (App.nr. 27229/95):

"Given the fundamental importance of the right to the protection of life, Article 13 requires, in addition to the payment of compensation where appropriate, a thorough and effective investigation capable of leading to the identification and punishment of those responsible for the deprivation of life, including effective access for the complainant to the investigation procedure" (r.o. 122).

Vgl. ook EHRM Assenov en anderen v. Bulgarije van 28 oktober 1998 (App. 24760/94) waarin het EHRM specifiek met betrekking tot de onderzoeksverplichtingen die voortvloeien uit artikel 13 EVRM, overwoog dat indien geklaagd wordt over artikel 3 EVRM deze verplichting met zich brengt dat een "*thorough and effective investigation*" van de gestelde 3 EVRM schending plaatsvindt: "The Court recalls that Article 13 guarantees the availability at national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. The effect of this Article is thus to require the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision. The scope of the obligation under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint under the Convention. Where an individual has an arguable claim that he has been ill-treated in breach of Article 3, the notion of an effective remedy entails, in addition to a thorough and effective investigation of the kind also required by Article 3 (see paragraph 102 above), effective access for the complainant to the investigatory procedure and the payment of compensation where appropriate (see the above-mentioned Aksoy judgment, pp. 2286 and 2287, §§ 95 and 98)" (r.o. 117).

39. Kortom, uit de jurisprudentie van het Europese Hof volgt dat artikel 13 EVRM vereist dat altijd een onderzoek naar de "*substance*" van een mogelijke schending van een verdragsbepaling plaatsvindt. Daarnaast bepaalt de jurisprudentie dat juist in zaken waarin artikel 3 EVRM aan de orde is, artikel 13 EVRM een zeer grondig onderzoek vereist naar de gestelde schending van deze artikelen. Gelet op voorgaande is hiermee gegeven dat in samenhang met artikel 13 EVRM, verweerder en de rechtbank een ondeugdelijke onderzoek ten aanzien van het 3 EVRM risico hebben verricht.
40. Zulks geldt te meer nu appellants verklaringen zoals afgelegd in het eerste en nader gehoor geloofwaardig zijn geacht. Nu dit reeds vastgestelde feiten zijn, hadden verweerder en de rechtbank grondig onderzoek dienen te verrichten naar de ingebrachte stukken, waarbij ook gelet op de veelvoud aan de documenten zulks was aangewezen.

Grief 9 richt zich tegen rechtsoverweging 10.

"De rechtbank overweegt voorts dat niet gebleken is van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten of omstandigheden op grond waarvan artikel 4:6 van de Awb en de daarmee samenhangende beperkte rechterlijke toetsing van herhaalde aanvragen niet aan eiser kan worden tegengeworpen. In het BMA-advies van 6 november 2009 is immers geoordeeld dat eisers uitzetting geen medische noodsituatie

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 13

oplevert, zodat geen sprake is vaneen schending van artikel 3 van het EVRM op medische gronden. Eiser heeft gesteld dat zijn uitzetting een schending van zijn recht op privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM oplevert, nu zijn uitzetting een medische noodsituatie op zal leveren, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De rechtbank volgt dit standpunt niet. Eiser poogt, zo begrijpt de rechtbank, met dit beroep op zijn privéleven eveneens bescherming van zijn persoon in te roepen op grond van medische omstandigheden. Hij stelt daarbij dat bescherming op grond van artikel 8 EVRM een andere ondergrens kent. De rechtbank is van oordeel dat in de onderhavige casus niet valt in te zien waarom de bescherming van eisers privéleven zou moeten leiden tot een ander oordeel over eisers medische situatie dan het oordeel dat is gegeven door verweerder in het kader van artikel 3 van het EVRM en verwerpt ook deze grond".

Toelichting op grief 9

41. De rechtbank is voorbij gegaan aan appellants gemotiveerde uiteenzetting dat het eigen beleid van verweerder (paragraaf C14/5 Vc) aangeeft dat in geval van traumatiserende gebeurtenissen, aan de vreemdeling bij een tweede aanvraag, indien hij deze gebeurtenissen aannemelijk maakt, onder omstandigheden niet kan worden tegengeworpen dat hij terughoudend is geweest met het naar voren brengen van deze gebeurtenissen tijdens de eerste aanvraag (gronden van beroep van 2 april 2010, paragraaf 5). Daarbij is voorts aangegeven dat dit eerder het geval zal zijn wanneer de aanvraag binnen 48 uur is afgedaan (hetgeen in appellants situatie het geval was).
42. Nu het beleid reeds zelf de ruimte openlaat dat traumatiserende gebeurtenissen in een tweede aanvraag gedocumenteerd naar voren worden gebracht, kan appellant niet inzien waarom in zijn situatie niet wordt voorbij gegaan aan de strenge eisen van artikel 4:6 Awb; te meer nu appellant reeds tijdens de eerste procedure hiervan gewag heeft gemaakt.
43. Voorts miskent de rechtbank de kern van appellants argumentatie omtrent het beroep op artikel 8 jo 3 EVRM. Appellant heeft gemotiveerd uiteengezet, onder verwijzing naar het ACVZ-briefadvies van 2 april 2008, dat ook in situaties waarin uitzetting niet zal resulteren in een medische noodsituatie, maar de medische situatie wel dusdanig ernstig is dat uitzetting een inbreuk maakt op het privéleven, niettemin artikel 29 lid 1 aanhef en onder b Vw de mogelijkheid zou moeten bieden ook toelating te verschaffen aan die vreemdeling (gronden van beroep van 2 april 2010, paragraaf 44-48). Aangezien appellant bij uitzetting verwacht te worden blootgesteld aan mishandelingen, bedreigingen en decompensatie van zijn gezondheid en mogelijk suïcidegevaar, heeft appellant betoogd dat daarbij een inbreuk plaatsvindt op zijn privéleven. Daarbij heeft appellant tevens gewezen op de omstandigheid dat de behandelend artsen alsmede arts van de MOG hebben aangegeven dat appellant een veilige behandelomgeving nodig heeft voor een effectieve behandeling ter voorkoming van decompensatie. Armenië vormt een contra-indicatie voor een dergelijke omgeving gelet op het opgelopen trauma (gronden van beroep van 2 april 2010, paragraaf 49-51).
44. De rechtbank heeft derhalve miskend dat artikel 29 lid 1 aanhef en onder b Vw ook bescherming dient te bieden in situaties zoals waarbij de medische klachten niet tot een schending van artikel 3 EVRM aanleiding geven,

Böhler

/ hoger beroepschrift

12 augustus 2010, pagina 14

maar wel tot een schending van artikel 8 EVRM (derhalve situaties waarin de medische situatie wel zeer slecht is, maar geen medische noodsituatie als bedoeld in artikel 3 EVRM optreedt bij uitzetting), zoals door de ACVZ naar voren gebracht in haar briefadvies. Voorts heeft de rechtbank miskend dat appellants situatie subsidiair als dusdanig kan worden gekwalificeerd.

CONCLUSIE

Op grond van al het voorgaande verzoekt appellant uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 15 juli 2010 te vernietigen, en

primair verweerder op te dragen opnieuw op de asielaanvraag van te beslissen;
subsidiair: de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen;
meer subsidiair: de zaak zelf af te doen.

kosten rechtens.

Hoogachtend,

A.M. van Eik

